

**J. Romanow, Z. Lissak, W.
Piszczałowski, W. Chudy, A.
Dwilewicz**

Osieczna, woj. leszczyńskie. Zamek

Informator Archeologiczny : badania 16, 263-264

1982

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Przeprowadzone badania nie potwierdziły istnienia w tym miejscu umocnień obronnych, stwierdzono natomiast istnienie dwóch poziomów użytkowych: neolitycznego i średniowiecznego, datowanych ceramiką oraz mury nowożytnie.

W wykopie II pod fundamentami współczesnej posesji zburzonej w latach 50-tych odkryto fragmenty muru z kamienia wapiennego, związanego prawdopodobnie z fundamentami dalszego traktu XVI-wiecznej kamienicy - Grodzka 26.

W wykopie III nad samym lessem zalegała warstwa związana z osadnictwem kultury pucharów lejkowatych z fazy klasycznej. Wyższa warstwa zawierała materiał ceramiczny związany z osadnictwem średniowiecznym.

Materiały znajdują się w PP PKZ Oddział w Lublinie.

Badania będą kontynuowane.

OSIECZNA
woj.leszczyńskie
Zamek

PP Pracownie Konserwacji
Zabytków
Pracownia Archeologiczno-
Konserwatorska
Oddział we Wrocławiu

Badania prowadzili: dr Jerzy Romanow, mgr Zbigniew Lissak, mgr Wiesław Piszczański, mgr Wojciech Chudy, mgr Andrzej Dwilewicz. Finansował WKZ w Lesznie. Pierwszy sezon badań. Zamek średniowieczny.

Celem badań było pełne rozwarstwienie obiektu i wydzielenie w porządku chronologicznym jego faz budowlanych. W wyniku prowadzonych prac rozwarstwiono obiekt i wydzielono 7 faz rozwojowych.

Faza I określona mianem obwołu, zbudowana na planie kwadratu o wymiarach 25,15 x 24,90 cm. Budowla datowana jest w przedziale 2 połowy XIII a XIV wiek.

Faza II związana jest z murowaną zabudową dawnego obwołu fazy I. Wprowadza system ścian działowych, w wyniku którego powstają 3 skrzydła mieszkalne. Z tą fazą wiążemy informację historyczną o rozbudowie zamku przez Wojysława Borka, który był właścicielem Osiecznej w latach 1418-1453.

Faza III związana jest z rozbudową zamku wybiegającą poza dawny średniowieczny obwód fazy I. Datowana jest na podstawie tablicy pamiątkowej umieszczonej w zamku na lata 1601.

Faza IV. Wydzielenie tej fazy oparte jest na przekazie ikonograficznym, należy wiązać ją z Janem Opalińskim, który odbudował zamek w roku 1665.

Faza V związana jest z dalszą rozbudową zamku w stylu baroku. Chronologicznie wiąże się ją z rodziną Myciel-skich, właścicielami w latach 1694-1744.

Faza VI. W latach 1861-1864 Henryk Burghard Abegg przedłużył łącznikiem barokowe skrzydło w kierunku zachodnim do ściany budynku fazy IV.

Faza VII. Kolejny właściciel Henryk Heydebrand w latach 1895-1906 przebudowuje zamek.

Wydobyte zabytki ruchome to głównie fragmenty średniowiecznej ceramiki.

Badania zostały zakończone, materiały znajdują się w PAK PP PKz Oddział Wrocław.

OTŁOCZYN
woj.wrocławskie
Stanowisko 5

patrz
neolit

PŁOCK-Stare Miasto
ul. Grodzka 14/16
Stanowisko 1

PP Pracownia Konserwacji
Zabytków
Pracownia Archeologiczno-
Konserwatorska
Oddział w Warszawie

Badania prowadził mgr Dariusz Makowski. Finansował WKZ w Płocku. Pierwszy sezon badań. Zabudowa działki miejskiej - Blok Miejski I /XIV-XVII wiek/.

W związku z realizacją programu rewaloryzacji zabudowy Bloku I Staromiejskiego Zespołu Zabytkowego w Płocku, przeprowadzono badania na stanowisku 1 przy ul. Grodzkiej 14/16. Za lokalizacją wykopalisk w tym miejscu przemawiał fakt prowadzenia tu wcześniej wykopalisk /w 1979 r. oraz w 1981r./.. Słabe procesy urbanizacyjne, jakie występowały na terenie miasta w przeszłości dawały szansę na uzyskanie w miarę kompletnego obrazu rozwoju zabudowy działki miejskiej od czasu lokacji do dnia dzisiejszego. Poważnym problemem okazała się niezbyt dokładnie zinwentaryzowana sieć instalacji komunalnych, niszcząca w dużym stopniu relikty architektury.

W trakcie badań utworzono pięć wykopów archeologicznych oraz kontynuowano prace w wykopie z 1981 r. Całkowita powierzchnia wykopów wynosi ponad 100 m². Calec osiągnięto na poziomie od 3,5 do 5,5 m od poziomu użytkowego, współczesnego.

W wyniku badań odsłonięto fundament oraz ścianę ceglana z fragmentami gładów okiennych obiektu zamkniętego. We wnętrzu odsłonięto fundamenty dwóch pieców, grzewczego i gospodarczego. Plan obiektu zrekonstruowany jest hipotetycznie ze względu na zniszczenia spowodowane XIX-wieczną architekturą oraz instalacjami komunalnymi. Obiekt datowany jest na XIV-XV wiek. Odsłonięto również kamienny fundament oraz zniszczoną ścianę obiektu w konstrukcji szachul-